

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: L 15, 11 – 24

Text: Mt 28, 18 – 20 *Ježíš přistoupil a řekl jim: "Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku."*

Tato slova, která chápeme jako Kristovo ustanovení křtu svatého v sobě obsahují mnohem více, než jen základ pro jednu ze svátostí. Vlastně i křest je úplný teprve tehdy, když dojde naplnění celý ten Ježíšův příkaz a ne jen jeho poměrná část, kterou bychom si z toho vypreparovali, abychom to měli jednodušší. Křest nelze oddělit od získávání učedníků ani od vyučování všemu, co náš Pán přikázal zachovávat.

Říkávalo se, že správný křesťanský rodič má mít děti pokřtěné. Ale to je velmi hrubé zjednodušení a nepochopení Ježíšových slov. Ježíš tu nemluví ani o rodičích ani o dětech. To slovo je určeno pro každého Ježíšova učedníka jako základní úkol a poslání. Základním úkolem církve je totiž získávat Kristu další učedníky. Někdo říká, že základním úkolem církve je služba tomuto světu. Já však tvrdím, že úkolem církve je služba Kristu. A lidem máme sloužit především tím, že je získáváme pro Krista a učíme je zachovávat vše, co Ježíš přikázal. Ježíš církev neposlal do světa jen křtít, oddávat a pohřbívat. Ježíš nestojí o prázdné obřady a gesta. Takže budiž jasně řečeno, že křesťan nemusí mít děti pokřtěné, jestliže je zároveň neusiluje získat pro Krista a neučí je zachovávat jeho přikázání.

V tom Ježíšově slovu stojí křest vlastně až na třetím místě. První příkaz zní: „Jděte ke všem národům.“ Nám se zdá celkem přirozené, že dítě, které se narodí v Česku, se stane křesťanem. Ale stalo by se křesťanem, kdyby se narodilo třeba v Saúdské Arábii? Asi ne. Teprve, když si připustíme tuto myšlenku, poznáme jak nesamozřejmé je, že křtíme své děti. A přesto si troufám tvrdit, že Ježíš si tímto svým výrokem činí nárok na lidi po celém světě. Jděte ke všem národům, říká Ježíš. Jsou lidé, kterým se v této souvislosti jako první vybaví středověké křížácké výpravy. Ale copak něco takového bylo získáváním učedníků? Je možné se zbraní v ruce získat si srdce člověka? To lze jen velmi těžko či spíše je to zhora nemožné. Nějaká křížácká výprava rozhodně není plněním tohoto Ježíšova příkazu. Ale ten příkaz tak nebo tak platí. Evangelium je určeno zásadně celému světu. Nikoho nevynechává. Nejde o regionální záležitost. Kristus není lokální božstvo. Je to ten, jemuž je dána veškerá moc na nebi i na zemi. A právě proto říká: „Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky.“

Získávat učedníky Ježíši Kristu nelze ani s mečem, ale ani s rákoskou nebo s vařečkou v ruce. Jistě, že výchova dětí se bez jistého druhu násilí neobejde ☺. Prostě, když chcete dítě nakrmit, aby nehladovělo, tak mu ten dudlík z pusy sebrat musíte, ať chce nebo ne. Stejně tak je nutné dítě vykoupat, ať se mu to líbí nebo nelíbí. To si dítě nerozhoduje samo. A stejně tak, když chcete pečovat o jeho duši, aby nehladověla, tak mu asi nebudete dávat na výběr mezi televizí a nedělní školou, ale rovnou ho do té nedělní vezmete. Takto to ale samozřejmě funguje pouze do jistého věku.

Je ovšem něco jiného přivést člověka ke Kristu a něco jiného získat ho pro Krista. Získat srdce druhého člověka pro Ježíše Krista, to není v moci žádného člověka, ani toho nejzbožnějšího rodiče. Na to neplatí žádné donucovací prostředky. Srdce člověka si může získat pouze Ježíš sám svojí láskou. My můžeme akorát tak skrze svoji lásku zprostředkovat setkání s Boží láskou. Můžeme na ni podle svých možností ukázat. Ale zapálit lidské srdce, aby zahořelo láskou k Bohu, to může jen sám Bůh. A tak získávat učedníky znamená přivádět lidi blíž ke Kristu. Přivádět blíž ke Kristu i své děti. A pak se jen modlit a doufat, že

si je snad Kristus jednou získá. Ale pokud se tak nestane, není namístě si něco vyčítat. Nejsme spasitelé světa. Vždyť i sám Bůh ctí svobodu, kterou lidem dal. Otec nechává marnotratného syna odejít do světa. Dokonce nijak nezasahuje ani tenkrát, když syn hladoví a nemá na chleba. Ale jestli se jednou vrátí, nebude mu otec nic vyčítat, nýbrž mu vyjde vstříc s úsměvem a otevřenou náručí.

Boží láska je právě tato trpělivě očekávající otevřená a všeobjímající náruč. Bůh nás miluje i tehdy, když si to vůbec uvědomujeme. Bůh si nás vyvolil jako objekt své lásky dříve, než jsme se o něm a o jeho lásce vůbec dozvěděli. Křest dětí vyjadřuje právě takovou Boží lásku, která nás ve všem našem rozhodování předchází.

„Křtíte ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého“ říká Ježíš. Slovo křest znamená česky „ponoření“. Křtít se v Boží jméno znamená ponořit se cele do Boží milosti, nechat se zaplavit Boží láskou, nechat se prostoupit vši plností Boží. Náš nebeský Otec prostě chce naplnit náš život. Chce, abychom byli obklopeni či zcela prostoupeni jeho přítomností. Ponoření do Boží přítomnosti. A jen tímto způsobem, když budeme ve svém životě prožívat Boží přítomnost, tak se můžeme něco naučit o Pánu Bohu, jaký je, jak s námi jedná, co je jeho vůle, co si přeje a co chce s námi učinit. Proto se každý pokřtěný učí zachovávat Ježíšova přikázání.

To je ta další věc, která teprve činí křest smysluplným. Ježíš říká: Ty, které křtíte, uče, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. Všimněte si, on neříká: „Uče je znát Boží přikázání.“ On říká: „Uče je zachovávat přikázání. To znamená plnit je. Poslouchat. Tady nejde o nějaké intelektuální poznání a učení. Ale o zbožný a poslušný život. O plnění Boží vůle. O naplnění Božího záměru v našem životě.

Bratři a sestry, z dnešního textu jsme se naučili, že naplněním Ježíšova záměru není jen vykonání nějakého obřadu, ale znamená to získávat lidi pro Krista, křtem nad nimi vyhlásit, že jsou zahrnuti do Boží lásky, která je volá, povolává a předchází, a rovněž to znamená učit je zachovávat všechno, co Ježíš přikázal. Řeknete si, to je ale nadlidský úkol. Na to nikdo nemáme sílu. Ale, bratři a sestry, vždyť my nemáme lidem kolem sebe ani svým dětem svědčit o své síle. Ani o síle své víry a zbožnosti. Nýbrž o Boží síle a Boží moci. O tom, že nejsme na nic sami. Ježíš jakoby předjímal naše rozpaky, okamžitě dodává: „A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“ Po nás se chce jediné. Abychom se nestyděli před lidmi vyznávat svoji důvěru v Krista a spolehnouti na jeho milost. To je to pravé svědectví. Svou zbožností nemáme strhávat pozornost na sebe, ale na Krista. Ne nám, ale jemu je dána veškerá moc na nebi i na zemi. A jen díky této nezměrné Kristově moci smíme i my mít naději, že někoho pro Krista přece jen někdy získáme. Minimálně, že získáme alespoň sami sebe. A navíc, není všem dnům konec. Vždyť on je s námi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“

Modlitba: *Pane, ty sám doplň to, co nám schází, posilni nás a daruj nám pravou duchovní modrost i pokoru, abychom tě lidem ukazovali v pravém světle. Amen.*

Přímluvná modlitba: *Pane náš, tobě děkujeme za tuto chvíli a modlíme se za všechny naše blízké, kteří tu s námi být nemohou, kteří jsou vzdálení, ale na které myslíme. Prosíme za všechny tvé vyznavače, zvláště pak za ty, kteří pro své vyznání trpí, prosíme za ty, kteří tě nemohou svobodně a bez rizika vyznávat před lidmi. Prosíme za pronásledované křesťany, jejichž víra vyžaduje mnohem více statečnosti, než máme my. Prosíme za ty, kteří propadají pochybnostem a strachem z nejrůznějších obrožení, která v tomto světě jsou. Prosíme, smiluj se nad nemocnými, osamělými, umírajícími. Dotkni se jich svou mocí a láskou. Pane, dej, at' nás všechny spojuje tvá láska, která přemáhá všechno zlé. Amen.*